

Hasiči z Chomáčova

Byl večer 27. července. Ani ve snu by mě nenapadlo, že zrovna tu noc se něco takového stane. Parta lidí chtěla strávit jednu noc v přírodě pod stanem. Vzala si s sebou i špekáčky, protože stanování bez opékání „buřtů“ přece není stanování.

Na okraj lesa si dotáhli hromadu chrastí. Zapálili si „táboráček“ a vůbec je nezajímalo, že by vítr mohl zanést oheň do lesa. Taky že se to stalo...

Do několika hodin vítr roznesl oheň po ploše o rozloze několika hektarů. Z dálky to vypadalo jako peklo. Na pomoc přijíždějí hasičské sbory z celého okresu, ale výsledek byl mizerný. Oheň pokračoval lesem jak nůž máslem, nic ho nemohlo zastavit.

Já jsem byl součástí jednotky, která měla ohni zabránit v postupu dál na sever. Jelikož náš dobrovolný sbor hasičů nemá pořádné hasicí auto, byli jsme přiřazeni k ostatním sborům. Já jsem skončil u sboru z nedaleké vesnice Chomáčov.

Když hasičskému autu docházela voda, vyslali mě k blízké řece, abych zjistil, jestli je v ní dost vody na doplnění. „Jestli tohle berou v Chomáčově jako řeku, tak náš potok Chudravák by měl být označen minimálně jako veletok!“ pomyslel jsem si. Najednou jsem uslyšel ve vysílačce: „Všechny jednotky stáhnout! Za kopcem je dětský tábor, musíme ho evakuovat!“

Vyrazil jsem zpátky k hasičskému autu. Ale když jsem dorazil na místo, čekalo mě velké překvapení. Hasiči z Chomáčova odjeli beze mě. Nechali tu mě a jednu hadici, asi měli pořádně naspěch. Prohlédl jsem pečlivě celé okolí, ale nikde jsem nenašel ani náznak člověka.

Rozhodl jsem se, že se pokusím dostat do dětského tábora po svých. Šel jsem teprve deset minut, ale připadalo mi to jako celá věčnost. Každou půl minut jsem se díval za sebe, abych se ujistil, že je oheň ještě dost daleko. Konečně jsem dorazil k úpatí kopce, což mi zvýšilo sebevědomí. Zkoušel jsem ignorovat oheň, který jsem už v dáli jasně viděl.

Musel jsem si odpočinout. Už jsem šel bezmála 20 minut a k tomu v hasičském obleku. Vyhlédl jsem si pěkný pařez a usedl jsem. Po několika minutách jsem se rozhodl pokračovat v chůzi směrem k táboru. Ale najednou jsem zezadu ucítil silné kopnutí, kvůli kterému jsem se svalil na zem. Nemohl jsem popadnout dech. Když jsem se konečně vzpamatoval, uviděl jsem vdáli utíkat srnu. Byla vyděšená z ohně a v té tmě mě snadno přehlédla. Vyškrábal jsem se na nohy. Musel jsem vyrazit. Záda mě pořád bolela, ale vidina vrcholu kopce mě poháněla dál.

Když jsem dorazil na kopec, byl jsem zaskočen. Tábor byl sice přímo pode mnou, ale abych k němu dorazil, musel bych zdolat prudký sráz. Raději si cestu prodloužím. Obejdu sráz. Vtom mi ujely nohy. Cesta dolů byla krátká.

Tábor mě přivítal s otevřenou náručí, protože si všichni mysleli, že jsem předvoj jednotky, jež pro ně měla dorazit. Vedoucí mi řekl, že jedinou příjezdovou cestu do tábora odřízl oheň. Hasiči se tedy nemohou dostat do tábora auty, musí po svých. Nabídl jsem se, že půjdeme vstříc hasičům. Vedoucího nabídka nadchla, protože čekání v táboře mu přišlo jako čekání na smrt.

Děti už byly sbalené. Ve svých baťůžcích měly jen potřebné věci. Bylo vidět, že vedoucí není žádný ňouma.

Zeptal jsem se, odkud mají hasiči přijít. Vedoucí ukázal rukou na les rozprostírající se před námi. Naštěstí mě můj orientační smysl nezklamal. Rychle jsem si uvědomil, že ukazuje směrem k blízkému rybníku.

Museli jsme vyrazit, protože oheň se každou chvíli mohl přehoupnout přes kopec. To by už tak vystrašeným dětem moc nepomohlo. Šel jsem vpředu spolu s vedoucím, který mi dělal průvodce. Vzadu šel zdravotník.

S jednotkou hasičů jsme se setkali kousek od rybníka. Dětem jsme dali pár minut přestávku, aby nabraly ztracené síly. Od rybníka to už nebylo příliš daleko, a tak jsme zvolnili tempo. Dorazili jsme na louku, kde čekali rodiče dětí. Děkovali mi se slzami v očích a já se cítil být hrdinou.

Ale má práce ještě neskončila. Musel jsem najít hasiče z Chomáčova a zeptat se, jestli náhodou někoho nezapomněli v lese. Na mou otázku odpověděli jednoduše: „Ani jsme si nevšimli, že nám chybíš. Honili nás tak, že jsme tam nechali dokonce i hadici. Po chvíli jsme si uvědomili, že mezi námi nejsi. Tak jsme se vrátili, ale tys tam už nebyl. Čekali jsme, dokonce jsme se šli podívat i k řece. Nenašli jsme tě. Ale věděli jsme, že se z toho nějak dostaneš. Vždyť jsi přece nevyhrál cenu „Nejlepší hasič v okrese“ třikrát za sebou zbytečně.“